Jaargang 1 - nr. 1 - 14 november 2025

Monnikenbond

Literair blad rond de RV-bijbel

CLOWNS IN DE KERK

28b. Het geeft loon aan wie loon toekomt. De bruid mag haarzelf niet zomaar ontkleden. Zij is een geheim, en openbaring komt tot hen die aan de hemelse voorwaarden voldoen.
29. Daarom is het van belang terug te keren tot de stilte van de vrouw, de stilte van het geheim.
30. Alles heeft zo zijn consequenties. Er moet een wachter zijn voor de mond.
31. De ware naaktheid en intimiteit is de exegese, de verdieping, wanneer de mens afdaalt in het geheim.

33. De mens mag het Woord niet forceren, het Woord niet verkrachten. De mens mag geen ijdele woorden spreken, overmoedig en overmatig.
34. De mens moet een relatie aangaan met het Woord, het Woord leren kennen, en natuurlijk omgaan met het Woord.
35. Het Woord zal verdiend moeten worden.

II Werktuigen 6

Door de reformatie liep ook deformatie. Twee lijnen. Nu, het is belangrijk dit onderscheid te kennen. Laodicea liep er ook doorheen. In de gedeformeerde, Laodiceaanse, lauwe kerk is men hevig overstuur als je het woord ‘verdienen’ opnoemt. Ze willen alles gratis, anders zijn ze hevig verontwaardigd. Ze willen overal bijkomen. Als de clown iets niet zint dan zijn ze hevig overstuur en zwijgen ze je dood of herhalen ze hun kortaffe cirkeldogma’s als koelbloedige formules. Die prevelen ze op, maar verstaan ze niet. Spreuk na spreuk. We zien in het tekstgedeelte van II Werktuigen dat dit gelijk staat aan verkrachting. Ze willen de vrouw niet leren kennen, haar vertrouwen niet verdienen, maar hupsakee de la in. Het zijn boeren, het zijn kolonisten, die de natuurvrouwen onderdrukken, oftewel het natuurwoord. De kerken zitten vol met hen die zo redeneren. Alles is genade, er hoeft niets verdiend te worden want dat heeft één of andere paus in het verleden al gedaan. Het is maar dat u het weet. Kinderen worden grootgebracht met deze drugs.

Kinderen raken zo geestelijk verlamd, want ze kunnen en mogen het immers niet verdienen. De ironie ervan is dat ze wel op scholen worden gedrukt waar ze alles netjes moeten verdienen. Dan mag het ineens wel, maar in de kerken mag dat niet.

Nu maken wij wel onderscheid tussen geestelijk verdienen en vleselijk verdienen. Vers 21 zegt :

Alleen in de nacht kan de mens loon verdienen, waar het ego van de mens afsterft, in slaap valt. Het loon is de droom.

Uiteindelijk is dat iets van de nieuwe mens. De oude mens is afgedaan. Uiteindelijk is het verdienproces door het sterven van het zaad, zodat er geen vleselijke inmeng is, maar God is zeker niet onvoorwaardelijk. God is geen goedkope hoer. We zien de goedkope hoer dronken van het bloed van de martelaren op het beest rijden, in de kerk. Zoals we weten zal ze van het woeste beest afvallen en verscheurd worden door het woeste beest. Dat is het ourobouros principe, een groot geheimenis. Het ego zal zichzelf opvreten, omdat alles wat hij is gestolen is, dus uiteindelijk werkt het tegen hem.

Het is imitatie. Daar winnen ze de oorlog niet mee. Het is niet echt, niet doorleefd. Ze hebben gestolen werktuigen die ze niet kennen en die zich tegen hen zullen keren.

Het Morgengesteente

Hij herinnerde het lege huis met de clown.
Een drugsclown was het eigenlijk.

Op het behang was van alles geschreven,
werd hij belachelijk gemaakt.

Nu was hij hier met de psycholoog.
Ze moesten hoog klimmen.
Ze zei dat het gevaarlijk was.
Soms gleed hij, soms viel hij.
De psychologe was al veel hoger.
Uiteindelijk kwam hij ook waar zij was.

Het was gevaarlijk.
Het zwarte beest was hier ergens,
het zwarte beest wat nachtmerries bracht.

Hij kon niet tegen zijn herinneringen op.
Het was een nachtmerrie.
Hij kon er niet van ontwaken.
Soms dacht hij dat de psychologe onderdeel was van de nachtmerrie.

Hij probeerde de kerk, school, en zelfs de hoeren,
maar hij kwam er maar niet doorheen.
Toen kreeg hij gewetensbezwaren vanwege bezoek aan de hoeren.
Het dikte de nachtmerrie aan.
Hij dacht dat er geen vergeving meer voor hem was.
Het dreef hem tot waanzin.
Het dreef hem tot de ziekenhuizen en de klinieken.
Het dreef hem tot opvang bij de nonnen.

Ook zij waren onderdeel van de nachtmerrie.
Hij werd door hen verscheurd als door roofdieren.
Maar sommigen van hen waren als lichtpuntjes,
als het morgengesteente.

De psychologe keek naar hem.
‘Doorlopen,’ zei ze streng.
Ze moesten ook nog veel klimmen.
Telkens weer gleed hij weg.
Telkens weer viel hij.

Ze zei toen dat ze hem beter aan een touw vast kon maken.
Gelukkig viel hij nooit diep, maar het kon verkeerd aflopen.
Hij voelde zichzelf al meer dood dan levend,
maar zo voelde hij zich ook al voor de klimtocht.

In het dorp waar hij vandaan kwam waren ze ten einde raad.

Het zwarte beest gaf hen nachtmerries.
De ziekenhuizen en klinieken waren vol,
zo vol dat mensen vaak in de gevangenis terecht kwamen.
Het dreef ze tot waanzin, tot criminaliteit.
De hoeren waren zo overbelast dat het vaak voorkwam dat ze de klant ombrachten na het leveren van het product.

Hij had nog geluk gehad.
Ze lieten hem leven, terwijl hij zo vaak was gegaan.
Hij was altijd aardig voor hen.

Nu was hij hier met de psychologe,
op zoek naar het zwarte beest.

‘Kun je doorlopen ?’ vroeg ze.
‘Ik ben moe,’ zei hij.

‘Dan komen we er nooit,’ zei ze.

Bij het zwarte beest aangekomen gingen ze aan een tafeltje zitten.
Het was in een klooster.
Er werd zwart spul voor hen ingeschonken.
Hij wilde het niet drinken, maar hij moest, anders zouden ze niet verder komen.

Het zwarte beest keek hen aan.
Hij had een woeste blik in zijn ogen.

‘En ?’ vroeg het zwarte beest.
‘Nou,’ zei de psychologe, ‘hij wil meer weten.’
‘Over wat ?’ snauwde het zwarte beest.

‘Over zijn nachtmerries,’ zei de psychologe.
‘Oh, over de producten die ik heb bezorgd,’ zei het zwarte beest.

‘Ik geef mensen nachtmerries om ze het verleden te doen herinneren, de verloren geschiedenis, dat wat voor hen was, voordat ze bestonden,’ zei het zwarte beest.
‘Het is direct de betaling.’

‘Eens zal de wereld weten, alles wat men is vergeten,’ zei het beest toen. ‘Eens zal de wereld wereld zijn, alles geschoven achter het gordijn.’

‘Er is niets wat hen kan tegenhouden, alleen een

goede nachtmerrie,' zei de psychologe.
De man keek naar het zwarte beest en toen naar de psychologe.
Hij zag toen dat de psychologe het zwarte beest was.

'Het moet door dat spul komen wat ik heb gedronken, wat ik moest drinken,' zei de man. 'Ik zie dat jullie één en dezelfde zijn.'

'Wil je betalen voor meer ?' vroeg het zwarte beest. 'Zoveel oude kennis in de nachtmerries. Goede dromen brengen niet ver.'

'Het kost zoveel om deze oude boeken te openen,' zei de psychologe. 'Ze zijn niet gratis. Diep moet je gaan. Vergeten werelden moet je binnengaan.'

De man boog zijn hoofd. 'Ik weet het niet meer. Wat als jullie een spelletje met mij spelen ? Dus ik ben op de markt van de nachtmerries ? Voor elk wat wils : nonnen, hoeren, kerken, clowns, drugs, scholen, ziekenhuizen, klinieken, gevangenissen, tochten zoals dit. Hoe weet ik dat er geen bedrog in het spel is ? Ik weet ik moet toch wat, maar ik weet het niet.'

De psychologe keek hem aan en schudde haar hoofd.

'Nu,' brulde het zwarte beest, 'wil je of niet ? Gaan we betalen, of moet ik je eruit kieperen ?'

'Wat staat me te wachten als ik het doe ?' vroeg hij.

Het zwarte beest stond op en liep naar een boekenkast en haalde er een dik boek uit.
'Blader er maar in,' zei het zwarte beest.

Hij begon erin te bladeren. Het ging over een hemeltrap. Er ontbraken bepaalde treden, waardoor mensen naar beneden vielen. De trap moest nog gebouwd worden, door vele nachtmerries. De psychologe had de stem van nachtmerries. Het waren vergeten geschiedenissen. De hemeltrap ging dwars door de hel heen.

'Wat als ik weiger ?' vroeg de man.

'Dan blijft de hemeltrap zoals het is, met gaten, en val je diep, en heb je ons weer nodig,' zei het zwarte beest. 'Je ontkomt aan ons niet.'

'Ik wil het boek wel hebben,' zei de man.

'Werk eraan,' zei het zwarte beest. 'Je hoeft nog niet direct te betalen. Het gebeurt door het boek zelf.'

De man keek het beest aan. Even leek het beest lieflijk.

'Okay,' zei de man. 'Ik wil het boek graag lezen.'

Op de omslag stond een hemeltrap. Er waren inderdaad gaten in waardoor mensen naar beneden vielen.

'De nonnen zijn maagdelijk,' zei de psychologe. 'De hoeren zijn de markt. Beiden kunnen verkeerd gebruikt worden, maar beiden staan ook voor goede principes.'

Hij zuchtte even. Toen begon hij te snikken.

'Waarom huil je ?' vroeg de psychologe.

'Ik weet het niet,' zei de man. 'Ik voel me schuldig.'

'Omdat je de hoeren hebt bezocht ?' vroeg ze.

'Ja,' zei hij. 'Ik dacht dat er geen vergeving meer was.'

'Je bent hier bij de biecht,' zei de psychologe. 'Vader laat je een andere weg zien.'

'Ja, vergeef het me,' zei het zwarte beest, 'maar we krijgen hier zoveel clowns.'

'Ik begrijp het,' zei de man. 'Ik ben blij met het boek. Het is een dikke pil, en het heeft mijn interesse.'

'Wij zijn boekenverkopers,' zei de psychologe. 'Verkopers van nachtmerries, van oude, vergeten geschiedenis. Wij zijn geschiedenisleraren. De trap gaat diep. Niet alleen maar omhoog. In de kelder is de trap. Die gaat naar beneden.'

Over de trap kon hij weer naar zijn dorp, naar zijn huis. Hij ging het boek direct lezen toen hij thuis was gekomen.

‘Oh, oud sieraad, oh oud geheim,
ik wil voor je werken, tevreden ermee zijn,
vol van nachtmerries, vol van gemenigheid,
vol van geschiedenis, maar toch wil ik bij je zijn.
Ik heb een liefde, voor het vergetene en het verlorene,
voor het verlaten eiland, en de onbekende wildernis,
voor de stammen waar men nog nooit contact mee heeft gemaakt,

Oh oud sieraad, bij jou wil ik zijn,
Ik heb je meegenomen, ik heb je ergens gevonden,
waar niemand anders durfde te komen,
Oh oud sieraad, neem mij met jou mee,
naar werelden van andere tijden,
naar andere bewustzijnen,

Oh oud sieraad, oh oud boek,
boek met zoveel stemmen,
die wij vergeten zijn,
De samenleving heeft ze weggebant,
maar het is een oud refrein.’

De volgende dag moest hij naar zijn werk.
Hij stapte in de metro en las verder in het boek.
Het regende.
Toen hij uitstapte had hij het boek weer in zijn tas gedaan, en liep naar zijn werk.
Het regende hard, zeer hard.
Hij was bang dat de tas van binnen nat zou worden.
Hij was bang dat de regen zijn boek zou nemen.
Was het allemaal wel echt wat er in het boek stond, of was het verzonnen ?
Het gaf oude boodschappen, die hij nog nooit had gehoord.

Hij herinnerde zich de scheiding.
Zij was als het zwarte beest.
Haar stem was als de nachtmerries,
als de stemmen van verleden en vergeten tijden,
waar ze hem aan wilde laten herinneren,
koud als een zakenvrouw.

Het morgengesteente was duur, zeer duur.

‘I’m an ornament,
I’m a shame,
I’m a member of the sentimental insane,
I’m an ornament,
a traveler in the past,
neverending tragical silly broadcast,

I’m an ornament,
never be the same,
never understanding or understandable,
this market is a pain,
hundred years ago, maybe longer,
thousand years ago,
I will always dive under,

I’m an ornament,
in search of the past,
long long travels in my bed,
never sleeping, always awake,
always staring at that which I fear,
like a black beast,
blackened by guilt and homesickness,
blackened by loneliness

I’m an ornament,
just an ornament,
teaching history which no one understands,
I make them pay the costs,
I let them fall,
I let them read the books,
where they can hear the call

I’m an ornament,
not the friend of nobody,
Just an ornament,
never understand

Once I crossed the bridge,
Once I gave it all,
I’m an ornament,
lonely and full of fear,
full of sadness, but the books are always near

Who wears me,
only my enemies,

Who reads me,
only my overcomers

I’m an ornament,
the morning stones so deep inside of me,
I guess no one will ever see me